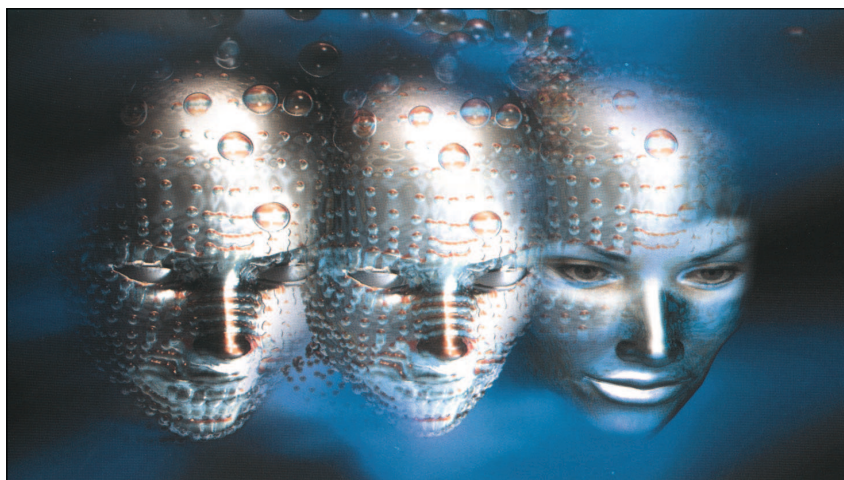

Változások

Kedves Mindenki! Lapunknál állandóan változik valami. E havi lapszámban például *Csontos Gyula*, aki idáig a lemez mellékleteket, a híreket és a benti munkaállomásokat állította össze, magára vállalta a lap szakmai szerkesztését. Különösképpen örülök, hiszen Gyula tapasztalt rendszergazda és programozó egy személyben. A munkakör változásának mellékhatásaként egy rövid ideig elcsendesedett a linuxvilag.hu, szerencsére azonban a honlap főnixmadár módjára újjáéledt, és lapunk megjelenésekor a hírezés ismét működik. Gyula a csontos.gyula@linuxvilag.hu címen érhető el.

Új szakmai szerkesztőnk évek óta Linux-párti és nagyon sokszor előfordult, hogy a hozzánk beérkezett próbagépeket szintén ő nyúzta meg. No igen, sajnos számos olyan gép létezik, amelyekkel nem bánhatunk kesztyűs kézzel, és ezen a ponton ismét a Linux és a többi rendszer felmutatta tulajdonságok különbségeivel találjuk szemben magunkat. Hogy mit is értek ez alatt? Hadd meséljek el ehhez kapcsolódóan egy röpké történetet! Talán két éve történt, hogy új munkaállomást (Windows) és új kiszolgálót (Linux) kellett belső rendszerünkbe beállítanunk. A kiszolgálóra főleg Samba-feladatokat osztottunk. Egy erős ASUS-os gépet választottunk kiszolgálónak, egy Aristo-alaplaposat pedig munkaállomásnak. A nagygéppel semmi baj nem volt, a kicsire azonban sehogy nem akart felmászni a Win98. Gondoltuk, nem baj, rakunk rá NT-t. Működött is a drága, két napig, utána lehalt, ahogy az a nagykönyvben meg van írva. Néztük balról, néztük jobbról, majd a harmadik telepítésnél gondoltunk egyet, és kicseréltük a két gépet. Egy fájlkiszolgálónak különben sem kell erős gép! No, futott is a Linux, de egy jó hónap múlva furcsaságokat tapasztaltunk. El-elszállt egy-egy folyamat, időnként „Seek error” magüzenetek jelentek meg. Hmm, majd kinövi – képzeltük. Eltelt további két hét és komoly lemezhibák jelentkeztek. Egy szó mint száz, a legvégén kiderült, hogy az alaplapon lévő IDE-vezérlő néha tévedett, mi pedig minden olyan anyagot elvesztettünk, amiről nem volt biztonsági mentésünk.

Szóval, nem mindig a Linux a ludas, ha nem akar futni egy gépen. A minap leveleztem *Lakos Imi*-vel is, aki kedvencünket élesztgette, de nem sikerült neki. Sejtelmes fagyások történtek, és már-már lemondóan írta,

„Minden gyökeres változást megelőz egy passzív, egyet nem értő, de nem kihívó beállítottság az emberek részéről (...) elveszítettnek kell éreznük magukat, hogy el legyenek szánva: szakítanak a múlttal és szerencsét próbálnak a jövővel.”
(Saul Alinsky)

hogy csalódott a pingvinben, ennyit még a Windows sem fagy. A kérdéses gép egy Gigabyte/ALI alaplap S3 Savage 4 kártyával. Kártyacsere után örömmel írta, hogy a Voodooval repül a gép.

De kanyarodjunk el az alkatrészekről az elmélet felé. Nagyon örültem, amikor *Szaló István* cikkét olvastam, szerintem a Linux szempontjából legfontosabb kérdést boncolgatja: milyen helyzetű a számítástechnikai oktatás, tanítanak-e jelenleg Linuxot, és ha igen, akkor mennyire gyakran, milyen mélységben és ami még lényegesebb, hogyan? Mostani számunkban már a cikk második részét olvashatjuk, a 16. oldaltól kezdődően. Vitaindító, egyben gondolatébresztő is, és felmerül a kérdés: az API-k vajon tényleg a programozók elkorcsosulását okozzák? A napokban erről beszélgettem egy ismerőssel, aki szerint ma már „nincsen szükség programozó polihisztorokra”, nem kell, hogy valaki a rendszerprogramozástól az SQL-en át a Perl-ig mindenhez értsen, elegendő ha kidolgozott elméleti alapra támaszkodik, és megfelelően képi magát egy adott területen. Igaz, ha valahol programozóként helyezkedünk el, általában egy adott területen dolgozunk. Egy ideig – azután váltunk. Mi most például vért izzadunk a kereskedelmi részleg belső rendszerével, magunk fejlesztettük Delphi-InterBase környezetben. Ami szüntesztá Delphi-kódolásnak indult, jelenleg PL/SQL- és PHP-programozással, Linux rendszergazdai feladatokkal, hégprogramok írásával bővült ki. És akkor nem is beszélünk még az új elosztott objektumok kezelé-

séről, valamint azokról az újabb eszközökről, amelyek felé kacsingatunk (CORBA vagy SOAP, Zope stb.).

El ne feledkezzünk arról az apróságról, hogy egy programozó rendszerint vért izzad, mert lassú a programja, hetekig dolgozik, hogy a termék teljesítménye növekedjék (ez nagyon helyes nevelési szempontból, de nem mindig kifizetődő), ahelyett, hogy odaállna a főnöke elé, és azt mondaná: „Én ennyiért és ennyiért a kétszeresére gyorsítom a rendszert, de feleannyiért ötszörösére lehetne felgyorsítani a gépet!” És aki nem hiszi, hogy ez előfordulhat, annak csak annyit mondok, hogy láttam én már olyan hálózatot, ahol a központi adatkiszolgáló egy Pentium volt, a munkagépek pedig Pentium III-asok, mert „azokhoz kaptunk jó monitorokat”.

Így hát mindenkinek azt ajánlom, legyen nyitott, és ne csak a saját területére figyeljen, hiszen sokszor lényegesen hatékonyabb megoldásokra lelhetünk, ha nem csak az adott szinten keresgélünk utánuk! Remélem, ehhez kapcsolódóan egy-két hasznos megoldással újságunk is szolgálni tud. Jó olvasást kívánok!

Szy György a Linuxvilág főszerkesztője, a Kiskapu Kiadó vezetője. Mindenki véleményét és levelét örömmel

várja az alábbi levélcímen: Szy.Gyorgy@linuxvilag.hu